

Abd-ru-shin

Ve Světle Pravdy

Poselství Grálu

Výběr z přednášek

Úvodem!

Rouška padá a víra stává se přesvědčením. Jen v přesvědčení je osvobození a spása!

Mluvím jenom k těm, kdo vážně hledají. Musí být schopni a ochotni zkoumat toto věčné věčné! Náboženští fanatikové a kolísaví blouznivci mohou se raději vzdálit, neboť jsou Pravdě ku škodě. Zlovolní však a nevěcní necht' sami najdou v těchto slovech své odsouzení.

Poselství zasáhne jen ty, kdo v sobě nosí ještě jiskru Pravdy a touhu být skutečně člověkem. Všem těm bude také světlem a oporou. Vyvede je bez oklik ze všeho chaosu dnešních zmatků.

Následující Slovo nepřináší nové náboženství, nýbrž má být pochodní pro všechny vážné posluchače nebo čtenáře, aby tak našli pravou cestu, která je povede do vytoužených výšin.

Jen ten, kdo se sám pohybuje, může se dostat duchovně kupředu. Pošetilec, který k tomu používá cizích pomůcek ve formě hotových názorů, jde svou cestou jen jako o berlích, zatím co vlastní zdravé údy vyřadil.

Jakmile však směle použije ke vzestupu jako výzbroje všech schopností, které v něm drímají očekávající jeho zavolání, využije tak svěřenou mu hřivnu podle vůle svého Stvořitele, a přemůže hravě všechny překážky, které mu chtějí zkřížiti cestu, aby ho z ní odchýlily.

Proto se probuďte! Jenom v přesvědčení je pravá víra, a přesvědčení vzniká jedině přísným uvažováním a zkoumáním! Buďte živoucími v divuplném stvoření svého Boha!

Abd-ru-shin

1. Co hledáte?

Co hledáte? Řekněte, proč ten překotný shon? Jako hukot bouře jde to světem, a zátopa knih zaplavuje všechny národy. Učenci pátrají ve starých spisech, bádají, hloubají až do duchovního zemdlení. Vynořují se proroci, aby varovali, zvěstovali... ze všech stran chce pojednou kdekdo jako v horečce šířit nové světlo!

Tak to nyní bouří zmítanou duší lidstva, ale neobčerstvuje a neosvěžuje to, nýbrž spaluje, stravuje, vysává poslední sílu, která ještě zbyla rozervaným lidem v temnotě dnešní doby.

Tu a tam se také ozve šepot o rostoucím očekávání něčeho přicházejícího. Zneklidněn je každý nerv, napjat podvědomou touhou. Tak se to vlní a valí a nade vším chmurně spočívá jakési omámení. Těhotné neštěstím. Co *musí* zrodit? Zmatek, malomyslnost a zkázu, jestliže nebude mocnou silou roztržena temná vrstva, která nyní duchovně obklopuje zeměkouli a jež s měkkou přilnavostí špinavého bahna dusí a pohlcuje každou vznikající svobodnou a světlou myšlenku ještě dříve, než může zesílit. Vrstva, která s příšerným mlčením bažiny již v zárodku potlačuje, rozkládá a ničí každé dobré chtění, než z něho může vzniknouti čin.

Ale výkřiky volajících po Světle, jež mají v sobě sílu, která by mohla rozrazit bahno, jsou sváděny jinam a doznívají neproniknutelnou klenbou, kterou pilně staví právě ti, kteří se o sobě domnívají, že pomáhají. *Dávají však kameny místo chleba!*

Podívejte se na nesčetné knihy:

Lidský duch se jimi jen unavuje, ale neoživuje! A to je důkaz neplodnosti všeho, co podávají. Neboť to, co ducha unavuje, není nikdy pravé.

Duchovní chléb osvěžuje bezprostředně, Pravda občerstvuje, a Světlo oživuje!

Prostí lidé musí přece zmalomyslnět, když vidí, jaké zdi staví kolem posmrtného života tak zvaná duchověda. Který prostý člověk má chápat učené věty a cizí výrazy? Což je záhrobní svět jenom pro duchovědce?

Mluví se přitom o Bohu! Má se snad zřídit vysoká škola, na níž by se teprve získávaly schopnosti k poznávání pojmu Božství? Kam směřuje tato dychtivost, která má většinou kořeny jen ve ctižádosti?

Jako opilí potácejí se čtenáři a posluchači z místa na místo, nejistí, v nitru ne-svobodní, jednostranní, protože byli odvedeni z přímé cesty.

Slyšte, malomyslní! Vzhlédněte, vy, kdož vážně hledáte: *Cesta k Nejvyššímu je otevřena každému člověku! Branou k ní není učenost!*

Volil Ježíš Kristus, ten veliký vzor na pravé cestě ke Světlu, své učedníky z učených farizeů? Ze zákoníků? Vybral je z lidí prostých a jednoduchých, protože ti nemuseli bojovat s velkým omylem, že cestě ku Světlu je nutno se namáhavě učit a že musí býti těžká.

Tato myšlenka je největším nepřítelem člověka, je lží!

Proto zanechte všeho vědátorství tam, kde jde o to nejposvátnější v člověku, které žádá, aby bylo *plně pochopeno!* Zde upustíte od vědátorství, protože věda je nedokonalý výplod lidského mozku, je dílo kusé a kusým musí zůstat.

Uvažte, jak by mohla namáhavě naučená věda vésti k Božství? *Co je to vůbec věda?* Věda je to, co může pochopiti lidský mozek. Ale jak úzce je omezena chápavost mozku, který je vždy pevně vázán na prostor a čas! Již věčnost a smysl pro nekonečnost nemůže lidský mozek pochopit. Právě to, co je nerozlučně spojeno s Božstvím.

Mlčky stojí však mozek před onou nepochopitelnou silou, jež proudí vším co jest, a z níž sám čerpá své působení. Je to síla, kterou všichni pociťují každý den, v každou hodinu i v každém okamžiku jako něco samozřejmého, jejíž jsoucnost i věda vždy uznávala, ale kterou se marně snažíme pochopit a obsáhnout mozkiem, tedy rozumovou učeností.

Tak nedostatečnou je tedy činnost mozku, tohoto základního kamene a nástroje vědy, a toto omezení se přirozeně projevuje také v dílech, která mozek vytvořil, tedy právě ve všech vědách. Věda je proto dobrá *ke sledování*, k lepšímu chápání, rozdělení a uspořádání všeho toho, co jako hotové přijímá od tvůrčí síly, z níž všechno pochází. Věda musí však zcela jistě selhat, chce-li vystupovati sama jako vedoucí nebo kritizující, pokud se bude jako dosud tak pevně poutat na rozum, tedy na chápavost mozku.

Z toho důvodu zůstává učenost, i lidstvo, které se podle ní řídí, stále lpět na jednotlivostech, zatím co však každý člověk chová v sobě jako dar, celý ten veliký, nepochopitelný celek. Je plně schopen dosáhnout nejvyššího a nejušlechtlejšího, aniž by se tomu musel namáhavě učit!

Proto pryč se zbytečnou mukou duchovního otroctví! Veliký Mistr nevolá k nám bezdůvodně: Buďte jako děti!

Kdo má v sobě pevnou vůli k dobru a snaží se dodat svým myšlenkám čistotu, *ten již našel cestu k Nejvyššímu!* Jemu bude pak všechno ostatní přidáno. K tomu není třeba ani knih, ani duchovní námahy, ani askeze, ani osamocení. Uzdraví se na těle i na duši a osvobodí se ode všeho tlaku chorobného hloubání, protože každá přepjatost škodí. Máte býti lidmi, nikoliv skleníkovými květinami, které následkem jednostranného pěstění podlehnou prvnímu závanu větru!

Probuďte se! Rozhlédněte se! Naslouchejte v sobě! Jenom to vám otevře cestu!

Nedbejte na spory církví. Veliký nositel Pravdy, Ježíš Kristus, ztělesnění Bož-

ské lásky, neptal se po vyznání. Co jsou dnes vůbec náboženská vyznání? Jsou pouty svazujícími svobodného lidského ducha, jsou zotročením Boží jiskry ve vás sídlící. Jsou to dogmata, která usilují vtlačiti dílo Stvořitelovo i jeho velikou lásku do forem vytvořených lidským myšlením, což znamená násilné snižování Božského, jeho systematické znehodnocování.

Každého vážně hledajícího tento způsob odpuzuje, poněvadž nemůže při tom nikdy v nitru procítit onu velikou skutečnost, čímž se jeho touha po Pravdě stává stále beznadějnější a on konečně zoufá nad sebou i nad světem!

Proto se probudte! Zbořte v sobě dogmatické zdi, strhněte si pásku, aby k vám mohlo nezkaleně proniknout čisté světlo Nejvyššího. Jásavě vznese se pak váš duch do výše a s plesáním pocítí celou tu velikou lásku Otcovu, která nezná hranic pozemského rozumu. Konečně zvíte, že jste její částí. Chopte se jí bez námahy a úplně, spojte se s ní a získávejte tak denně, v každou hodinu novou sílu jako dar, jenž vám učiní vzestup ze zmatku samozřejmým!

2. Volání po pomocníku

Podívejme se přece blíže na všechny lidi, kteří dnes s obzvláštní horlivostí hledají duchovního pomocníka a očekávají ho s vnitřním povznesením. Jsou o sobě přesvědčeni, že jsou sami již duchovně důkladně připraveni, aby ho poznali a uslyšeli jeho slovo!

Co vidíme při klidném pozorování, je veliká roztržštěnost. Na příklad posláni Kristovo působilo na mnohé podivným způsobem. Utvořili si o něm nesprávný obraz. Příčinou toho bylo, jako obyčejně, nesprávné hodnocení sebe samých, vypínavost.

Místo dřívější úcty a zachovávání samozřejmého odstupu a přísného ohraničení mezi Bohem a lidmi nastoupila na jedné straně nařikavá žebrota, která chce stále jen přijímat, ale za žádnou cenu nechce při tom něco dělat. „Modli se“ lidé sice přijali, ale že bylo také k tomu řečeno „a pracuj“, „pracuj na sobě samém“, o tom nechtěli nic vědět.

Na druhé straně se považují opět za tak samostatné a neodvislé, že sami všechno zможou a s trochou úsilí že se mohou dokonce státi božskými.

Je také mnoho lidí, kteří jenom požadují a očekávají, že Bůh se bude o ně ucházeti. Poněvadž již jednou poslal svého Syna, dokázal tím, podle mínění těchto lidí, jak mu na tom záleží, aby se mu lidstvo přiblížilo! Snad je dokonce i potřeba!

Kamkoliv pohlédneme, všude nalézáme jen domýšlivost, nikoli pokoru. Chybí správné sebeocnění.

Především bude nutno, aby člověk sestoupil ze své předstírané výše, aby mohl být *skutečně člověkem* a jako *takový* mohl začít svůj vzestup.

Ve své duchovní nadutosti sedí dnes na stromě na úpatí hory, místo aby stál pevně a bezpečně oběma nohama na zemi. Proto také nebude moci nikdy dostoupit vrcholu hory, pokud se stromu nesleze, nebo s něho nespadne.

Mezitím však pravděpodobně všichni ti, kteří kráčeli klidně a rozumně svou cestou po zemi pod jeho stromem, a na něž on vysokomyslně pohlížel, došli až na vrchol hory.

Ale události samy mu pomohou, neboť strom ve zcela blízké době *padne*. Snad se pak člověk ještě jednou rozpomene o lepším, až se tak nejemně octne na zemi z kolísavé výše. Ale pak bude pro něho nejvyšší čas a nezbude mu již ani hodina k promeškání.

Dnes si mnozí myslí, že to může ve starém nepořádku jít dále tak, jak to chodilo po tisíciletí. Hoví si pohodlně ve svých křeslech a očekávají silného pomocníka.

Ale *jak* si představují tohoto pomocníka! Je to vskutku žalostné.

Především od něho očekávají, nebo lépe řečeno na něm *požadují*, aby *on* připravil každému jednotlivci jeho cestu vzhůru ke Světlu! *On* se má namáhat stavět mosty pro stoupence *každého* vyznání na cestě ku Pravdě! *On* to má udělat tak snadné a srozumitelné, aby tomu mohl každý bez námahy rozumět. Jeho slova musí být volena tak, aby o jejich správnosti ihned přesvědčil všechny lidi bez rozdílu.

Jakmile se člověk při tom musí sám namáhat a sám přemýšlet, pak to není pravý pomocník. Neboť když je povolán svým slovem vést a ukazovat pravou cestu, pak se musí přirozeně o lidi i starat. Je to přece *jeho* věcí, aby lidi přesvědčil a probudil! Vždyť Kristus za to dokonce zemřel.

Je mnoho těch, kteří takto dnes myslí. Takoví lidé se však nemusí namáhat vůbec. Podobají se pošetilým pannám v evangeliu a jdou vstříc svému „pozdě“!

Pomocník je jistě *neprobudí*, nýbrž je nechá zcela klidně spát, až se brána zavře, a oni nebudou moci stoupat ke Světlu, neboť se nedovedli včas vyprostit z dosahu hmotnosti, ač jim pomocník ukazoval k tomu cestu svým Slovem.

Vždyť člověk nemá tak velkou cenu, jak se domýšlí. Bůh nepotřebuje člověka, ale člověk potřebuje Boha!

Protože lidstvo ve svém tak zvaném pokroku dnes již vůbec neví, co vlastně *chce*, musí konečně zvědět, co činit *má*!

Lidé tohoto druhu přejdou kolem pomocníka, hledajíce a povýšeně kritizující právě jako kdysi, když chodili kolem *toho*, na jehož příchod bylo již všechno připraveno zjeveními.

Jak je možno, *takto* si představovat duchovního pomocníka!

On nebude činit lidstvu *ani nejmenších* ústupků a bude *požadovati* všude tam, kde se čeká, že bude dávat!

Ale vážně přemýšlející člověk pozná ihned, že *právě v přísném a důsledném požadavku* pozorného myšlení spočívá to nejlepší, čeho je třeba k záchraně lidstva, které tak hluboce kleslo do duchovní lenosti! Pomocník právě tím, že již předem vyžaduje pro pochopení svých slov duchovní čilost a *vážné* chtění a námahu, odlučuje hned na počátku hravě plevy od pšenice. V tom je samočinné působení Božských zákonů. Lidem se děje i zde přesně podle jejich skutečného chtění.

Jest však také ještě jeden druh lidí, kteří se domýšlejí, že jsou zvlášt' bystří!

Ti si ovšem utvořili o pomocníku zcela jiný obraz, jak se o tom může dočíst každý v jejich spisech. Není však méně groteskní. Neboť oni očekávají v něm... duchovního akrobata!

Tisíce lidí považují jasnovidectví, jasnoslyšení, jasnocítění atd. za veliký pokrok, ve skutečnosti však tomu tak *není*. To vše je buď naučené, vypěstované, nebo již jako nadání přinesené, a nemůže se to nikdy povznést nad pouta pozemská. Pohybuje se to tedy jen v nižších hranicích, které si nemohou nikdy činit ná-

rok na výši a jsou proto celkem bezcenné.

Chce snad někdo pomoci lidstvu ke vzestupu *tím*, že mu ukazuje jemnohmotné věci stejného stupně, nebo je učí vidět a slyšet?

Tyto snahy nemají nic společného se skutečným duchovním vzestupem. Pro pozemské dění jsou také zbytečné. Jsou to jen duchovní artistické kousky a nic jiného. Snad jsou zajímavé pro jednotlivce, ale pro lidstvo jako celek *jsou bez jakékoliv ceny!*

Je ovšem snadno pochopitelné, že si takoví lidé přejí stejnorodého pomocníka, který to konečně umí lépe než oni.

Ale je veliký počet lidí, kteří v tom zacházejí ještě mnohem dále, až do směšnosti. Myslí to přitom přesto hluboce vážně.

Pro ně platí na příklad jako hlavní podmínka a důkaz poslání i to, že pomocník... nesmí nachladnout! Kdo může nachladnout, ten je již vyloučen. Pak totiž neodpovídá podle jejich mínění ideálu pomocníka. Silná osobnost musí prý přece být vždy a především povznesena svým duchem nad tyto maličkosti.

Snad to zní trochu strojeně a směšně, ale je to vzato ze skutečnosti a znamená to malé opakování někdejších výkřiků: „Jsi-li Syn Boží, pomoz si sám a sestup s kříže.“ - ...Tak se volá také dnes, dříve než je takový pomocník vůbec v dohledu!

Ubozí, nevědomí lidé! Ten, kdo cvičí své tělo tak *jednostranně*, že se stává pod nátlakem ducha dočasně necitelným, ten není nikterak vynikajícím velikanem. Lidé, kteří ho obdivují, podobají se dětem minulých staletí, dětem, které s otevřenými ústy a lesknoucíma se očima sledovaly krkolomné kousky potulných artistů, přičemž se v nich probouzelo horoucí přání umět dělat také něco takového.

Velmi mnozí dnešní tak zvaní hledatelé ducha nebo hledatelé Boha nejsou v *duchovním* směru o nic dále než tehdejší děti v tomto zcela *pozemském* oboru.

Uvažujme ještě dále: Potulní lidé starých dob, o nichž jsem právě mluvil, vyvíjeli se stále více a stali se z nich cirkusoví a varietní akrobaté. Jejich dovednost vzrostla neuvěřitelně, a nyní pohlížíjí denně tisíce zhýčkaných lidí na jejich výkony vždy s novým úžasem a často s vnitřním mrazením.

Ale je to nějak *pro ně samé užitečné*? Co si odnesou z takových hodin? Ačkoli se tak mnohý akrobat vydává při svých výkonech v nebezpečí života, nemají z toho diváci ani toho nejmenšího. Všechny tyto věci i ve své nejvyšší dokonalosti musí zůstat v rámci varietních divadel a cirkusů. Budou vždy sloužit pouze k pobavení, ale nikdy nebudou lidstvu k užitku.

Taková akrobacie v oboru *duchovním* hledá se však dnes jako měřítko pro velkého pomocníka!

Ponechte těmto lidem duchovní komedianty! Dosti brzy se dožijí, k čemu to vede! Oni sami ani nevědí, *oč* tím vlastně usilují. Domnívají se, že velikým může

být jen ten, jehož duch tak ovládá tělo, že již nemůže být nemocné.

Každý takový výcvik jest jednostranný, a jednostrannost způsobuje jen nezdravotu a nemoc! Takovými věcmi se *neposiluje duch*, nýbrž *se pouze oslabuje tělo!* Porušuje se tím nutná rovnováha a zdravý soulad mezi tělem a duchem, což se projeví tak, že takový duch se mnohem dříve odpoutá od týraného těla, které mu již nemůže poskytnout pevný a zdravý základ pro pozemské prožívání. To pak ovšem duchu *schází*, a on přichází *nezralý* do záhrobí. Bude muset svůj pozemský život prožít *ještě jednou*.

To všechno jsou jen umělé duchovní kousky a nic jiného. Provádějí se na úkor pozemského těla, které má ve skutečnosti duchu *pomáhat*. Tělo *patří* k určitému období vývoje lidského ducha. Jakmile je však zeslabeno a potlačeno, nemůže být duchu příliš k užtku, poněvadž jeho vyzařování jsou příliš slabá, a nemohou mu proto ve hmotnosti poskytnouti plnou sílu, jakou potřebuje.

Jakmile chce člověk potlačit nemoc, pak musí uvést tělo do násilného duchovního vytržení asi tak, jako když v menším měřítku zapudí strach před zubním lékařem bolesti zubů.

Takové stavy vysokého vzrušení vydrží tělo bez újmy snad jednou, možná i vícekrát, nikoliv však trvale, aniž by bylo vážně poškozeno.

A jestliže *toto* pomocník dělá, nebo k tomu radí, pak není hoden být pomocníkem, poněvadž se tím prohřešuje proti přirozeným zákonům stvoření. Pozemský člověk má své tělo chrániti jako svěřený mu majetek, a snažit se o zdravou harmonii mezi tělem a duchem. Když ta je porušena jednostranným potlačováním, pak to není pokrok ani vzestup, nýbrž vždy tísnivá překážka při plnění jeho úkolu na zemi, ba *ve hmotnosti* vůbec. Ztrácí se při tom plná mohutnost síly ducha pro jeho působení *ve hmotnosti*, neboť k tomu je zapotřebí vždy síly pozemského těla, které není ztročené, ale je s duchem v souladu!

Ten, jehož na základě takových věcí nazývají mistrem, je méně než žákem, poněvadž naprosto nezná úkol lidského ducha ani to, co je nutné pro jeho vývoj! Je dokonce škůdcem ducha.

Takoví lidé dojdou velmi brzy k bolestivému poznání své pošetilosti.

Avšak každý nepravý pomocník bude muset prožít *trpkou* zkušenost! Jeho vzestup může v záhrobí začít teprve *tehdy*, až dojde k poznání i *poslední* ze všech těch, které zdržel svými duchovními hříčkami, nebo dokonce zavedl. Dokud zde na zemi působí ještě jeho knihy, jeho spisy, bude na onom světě zdržován, i když tam mezitím došel k lepšímu poznání.

Kdo radí k okultnímu školení, dává lidem kameny místo chleba. Dokazuje tím, že nemá ani tušení *o skutečném* dění v jemnohmotném světě, tím méně o celém světovém řádu! ...

3. Antikrist

Lidé! Až nadejde hodina, kdy podle Boží vůle nastane na zemi nutná očista a třídění, pak dávejte pozor na vám zaslíbená, částečně nadpozemská znamení *na nebi!*

Nedejte se pak mýlit *těmi* lidmi a církvemi, které se již dávno oddali Antikristu. Jest smutné, že ani církve dosud nevěděly, *kde* mají hledati tohoto Antikrista, který přece již tak dlouho působí mezi všemi lidmi. Jen trochu bdělosti, a musely by to poznat! Kdopak může jednati ještě více antikristovsky než ti, kdo *Krista samého* tehdy potírali a konečně i zavraždili! Kdo by se mohl ještě hůře a ještě zřetelněji projevit jako Kristův protivník?

Byli to představitelé a zástupci pozemského náboženství, kterým se *pravdivé* učení o Bohu, ztělesněné v Synu Božím a jím též hláсанé, nehodilo do jejich nauky. Skutečné Boží poselství se přece nemohlo hodit, poněvadž úsilí duchovních hodnostářů směřovalo především k pozemskému vlivu, k pozemské moci a jejímu rozšiřování.

Dokazovali tím úplně jasně, že byli služebníky lidského rozumu, který má za cíl jedině pozemské znalosti a pozemskou moc a staví se nepřátelsky a jako překážka proti všemu, co je mimo pozemské chápání! Protože Bůh jest vždy úplně mimo pozemské rozumové pochopení, právě tak jako duchovní svět, jest právě proto rozum jedinou skutečnou překážkou! Proto také jest svým způsobem protivníkem všeho Božského i všeho duchovního! A s ním tedy důsledně také všichni lidé, kteří uznávají svůj rozum za to nejvyšší a nejsvrchovanější a snaží se budovati výhradně *na něm!*

Tehdejší představitelé náboženství se obávali, aby následkem učení Syna Božího nepozbyli vlivu na lid! Jak dnes všichni vědí, *to* byl hlavní důvod k pomluvám, jež se snažili rozšiřovat proti Kristu, a byl to nakonec také hlavní důvod k popravě Syna Božího. Jako rouhače Bohu přibili na kříž toho, který byl poslán k jejich osvětlení týmž Bohem, za jehož služebníky se vydávali!

Tak málo znali ve skutečnosti *tohoto* Boha a jeho vůli, ačkoliv se pokoušeli namluvit lidem, že mu slouží. A ke cti Boží a aby ho pozemsky hájili, tohoto Syna Božího, vyslance Božího, zavraždili!

Projevilo se to jako neblahý následek toho, že byli otroky pozemského rozumu, který tím bojoval jen o svůj vliv. Propůjčili se za katanské nástroje Antikristu, je-muž v tichosti postavili trůn ve svém nitru. Neboť v tom nacházeli uspokojení svých lidských slabostí, své domýšlivosti, pýchy a ješitnosti.

Kdo očekává jasnější důkaz, tomu není pomoci. Vždyť není nic, co by více odporovalo Kristu, Synu Božímu, a jeho slovům! A Antikrist přece znamená bojovníka *proti* Kristu, proti spáse, která je pro člověka v Božím poselství. Popuzoval je k tomu pozemský rozum! Právě tento rozum, chorobně přebujelý *Luciferovým* působením, stal se jeho nejnebezpečnějším nástrojem proti lidstvu!

Proto přebujelý lidský rozum, odedávna nadměrně pěstovaný, vyrostl pro člověka v dědičný hřích! Ale za ním stojí Lucifer sám jako Antikrist ve vlastní osobě. *On* to jest, který mohl pozvednout hlavu prostřednictvím lidí, *on*, jediný skutečný nepřítel Boží! Jméno Antikrist si získal nepřátelským bojem proti poslání Syna Božího. Nikdo jiný by neměl tolik síly a moci, aby se mohl stát Antikristem.

A Lucifer používá na zemi ke svému boji proti Boží vůli nejen *jednotlivého* člověka, nýbrž téměř veškerého lidstva, které tak pod účinky Božího hněvu vede do zkázy! Kdo nemůže pochopiti *tuto* největší samozřejmost, že jen *sám Lucifer* může být *Antikristem*, který se opovažuje stavěti se proti Bohu, ten také nebude moci nikdy pochopit něco ze všeho toho, co se odehrává mimo hrubohmotnost, tedy mimo čistě pozemské.

A jak tomu bylo tenkrát, *tak je tomu ještě i dnes!* Dokonce mnohem hůře. Také dnes budou chtít mnozí představitelé náboženství velmi rozhořčeně bojovat, aby udrželi v chrámech a církvích dosavadní řády pozemského rozumu.

Právě tento lidský rozum, který omezuje všechno ušlechtlejší cítění, jest současně nejrafinovanější Luciferova setba, kterou se Lucifer snažil roztrousit mezi lidstvo. Všichni otroci rozumu jsou ve skutečnosti *Luciferovými služebníky*, kteří mají spoluvinu na nesmírném zhroucení, které musí lidstvo nyní zasáhnout!

Protože nikdo nehledal Antikrista v rozumu, bylo jeho nesmírné rozšíření tím snadnější! Lucifer triumfoval; vždyť tak uzavřel lidstvu možnost jakéhokoliv pochopení všeho toho, co jest mimo hrubohmotnost. Odloučil je od *skutečného života!* Od místa, na němž teprve začíná styk s duchovnem, které vede do blízkosti Boží!

Tak vkročil na tuto zemi jako její pán a vládce nad většinou lidstva!

Pak ovšem nebylo divu, že mohl proniknouti až k oltářům a že mu museli padnout za oběť představitelé náboženství, a to i křesťanských církví. Také oni očekávají Antikrista teprve před ohlášeným soudem. Veliké zjevení v bibli zůstalo v této věci, jako v mnoha jiných, dosud nepochopené.

Zjevení praví, že tento Antikrist před soudem *pozdvihne hlavu!* Neříká, že teprve přijde! Jestliže bylo řečeno, že pozdvihne hlavu, pak to přece znamená, že zde již musí být, tedy nikoli, že teprve přijde. Má se tím zdůraznit, že krátce před soudem *dosáhne vrcholu své vlády!*

Vy, kteří jste ještě duchovně neohluchli a neoslepli, slyšte tento varující hlas! Namáhejte se jednou *sami* vážně o tom přemýšlet. Budete-li v tom i nadále pohodlní, budete sami vinni svou zkázou!

Nadzvednete-li z úkrytu jedovatého hada ochranný příkrov a on pozná, že je tím náhle odkryt, bude se samozřejmě snažit vymrštit se za touto bezohlednou rukou, aby kousl.

Nejinak je tomu i zde. Antikrist, který pozná, že byl odhalen, bude rychle odpovídat prostřednictvím svých služebníků, bude při usvědčení křičet a pokusí se všemi prostředky, aby se udržel na trůně, který mu lidstvo ochotně nabídlo. Ale to všechno může dělat jenom prostřednictvím těch, kdo ho v nitru uctívají.

Pozorujte proto nyní bystře své okolí, jakmile boj začne! Právě podle křiku je poznáte tím bezpečněji, každého jeho služebníka! Neboť oni budou *opět* jako již kdysi chodit ve strachu před čistou Pravdou a v nepřátelství!

Antikrist se bude opět snažit křečovitým úsilím udržet svůj vliv na zemi. Dávejte pozor na jeho nevěcnost v obraně i v útoku. Neboť opět bude jen pomlouvat a podezřívát, protože jeho stoupenci nic jiného nedovedou. Aby předstoupili před Pravdu a vyvrátili ji, to není možné.

Služebníci Luciferovi budou chtít i tentokráte potírat vyslance Božího právě tak, jako když potírali Syna Božího!

Kde bude učiněn podobný pokus, tam dávejte pozor. Vždyť tím chtějí tito lidé chránit jen Lucifera, aby udrželi jeho vládu na zemi. U nich je ohnisko temna, i když tito lidé nosí navenek jasná pozemská roucha, i když jsou služebníky církve.

Nezapomínejte na události za pozemského života Syna Božího a uvažte, že dnes *tentýž* Antikrist s ještě větším počtem lidí mu stranících usiluje podržet vládu na zemi, ujít zničení a dále zatemňovat pravou vůli Boží.

Dávejte proto pozor na všechna znamení, která jsou zaslíbena! Jedná se u každého jednotlivce o *poslední* rozhodnutí. O záchranu, nebo zkázu! Neboť tentokráte jest vůle Boží, aby bylo zahubeno vše, co se znovu odvažuje stavět se jí na odpor!

Každá nedbalost v tomto směru bude pro vás nyní soudem! ... Nad žádnou církví nebudou státi znamení Boží, žádný církevní hodnostář nebude mít osvědčení, že je Božím vyslancem. Jedině ten, který je nerozlučně spojen s těmito znameními a nosí je proto živě zářící v sobě jako kdysi Syn Boží, když prodléval na této zemi. Je to kříž Pravdy, živě zářící v něm, a holubice nad ním! Stanou se viditelnými všem, kdo jsou omilostněni k tomu, aby zřeli duchovno a vydali svědectví o něm všem lidem na zemi. Mezi všemi národy budou tentokráte lidé, kteří budou smět takto „vidět“. To bude poslední milost Boží! -

Nikdy se nedají tato vznešená znamení Svaté Pravdy předstírat. To nedovede ani Lucifer, který musí před nimi prchat, tím méně člověk. Proto kdo se chce ještě stavět proti tomuto Božím osvědčení, ten se staví nyní proti Bohu jako jeho nepřítel. Tím dokazuje, že není Božím služebníkem, a že jím také nebyl, necht' se dosud na zemi vydával za kohokoliv.

Chraňte se, abyste snad i vy k nim nepatřili!

4. Mravnost

Jako temné bouřlivé mračno leží to nad lidstvem. Dusné je ovzduší. Těžkopádně, pod tísnivým tlakem pracuje citová schopnost jednotlivců. Vysoce napjaty jsou jen nervy, které působí na pocitový a pudový život těl. Jsou uměle drážděny následkem pochybené výchovy, nesprávného stanoviska a sebeklamu.

Dnešní člověk není v tomto směru normální, ale chová v sobě chorobný, až desateronásobně vystupňovaný pohlavní pud, jemuž se snaží nesčíslnými formami a způsoby vybudovat kult uctívání, který musí nutně vésti ke zkáze celého lidstva.

Nakažlivě jako morový dech působí to všechno časem i na ty, kdo se ještě snaží křečovitě se přimknouti k ideálu, jenž tane před nimi ve skrytu jejich podvědomí. Vztahují sice po něm toužebně ruce, ale s povzdechem je nechávají opět klesnout v beznaději a zoufalství, jakmile se rozhlédnou po okolí.

Ve sklíčující bezmocnosti vidí s hrůzou, jak úžasně rychle se kalí jasný postřeh pro mravnost a nemravnost, jak se ztrácí schopnost úsudku a jak se mění možnost pochopení, takže mnohé, co ještě před krátkou dobou by bylo budilo odpor a opovržení, přijímá se velmi rychle jako zcela přirozené a nikdo se nad tím ani nepozastaví.

Ale pohár se naplní brzy až po okraj. Nadejde nutně strašlivé probuzení.

Již nyní se někdy tyto davy s vybičovanými smysly pojednou bázlivě choulí, zcela mechanicky, podvědomě. Na okamžik zmocní se nejistota mnohých srdcí, ale nedochází k probuzení, k jasnému vycítění nedůstojnosti jejich jednání. Jejich horlivost se potom zdvojnásobí ve snaze setřásti takovou domnělou „slabost“ nebo „poslední přítěž“ zastaralých názorů a snaží se to všechno v sobě přehlušit.

Pokrok má být za každou cenu. Ale pokračovat se dá na dvě strany. Nahoru nebo dolů. Podle volby. A jak je tomu dnes, jde to dolů s příšernou rychlostí. Náraz musí rozdrtit všechny, kdo se takto řítí dolů, jakmile nadejde hodina, kdy narazí na silný odpor.

V této dusné atmosféře stahuje se bouřlivé mračno stále hustěji a zkázonosněji. Každým okamžikem možno nyní očekávat první zákmit blesku, který projede temnotou a ozáří ji, který jasně osvětlí i to nejskrytější s neúprosností a přísností, v níž spočívá osvobození pro ty, kdo usilují ke Světlu a čistotě, s přísností, která přináší zkázu těm, kteří netouží po Světle.

Čím déle se ponechává mraku čas, aby zhoustla jeho temnota a tíha, tím oslnivější a děsivější bude i blesk, který mrak vybijí. Zmizí měkký, uspávající vzduch, jenž v záhybech své lenosti přináší plíživou chlípnost, neboť po prvním

zablesknutí zavane přirozeně i svěží proud drsného vzduchu, který přináší nový život. V chladném jasu světla objeví se pojednou před zraky zděšeného lidstva všechny výplody chmurné fantasmie, zbavené pokryteckých nepravd.

Jako náraz mocného hřmění bude probuzení působit v duších, takže se živá voda z pramene nezkalené Pravdy s hukotem bude moci rozlítí přes půdu takto zkypranou. Svítá den svobody. Osvobození z pout nemravnosti, vládoucí již po tisíciletí a nyní se rozvíjející do plného květu.

Rozhlédněte se kolem sebe! Pozorujte četbu, tanec, oblečení! Dnešní doba se snaží, více než kdykoli dříve, aby stržením všech hradeb mezi oběma pohlavími plánovitě kalila čistotu citu, aby ji tímto zkalením znetvořila, nasadila jí klamnou masku a pokud možno na konec ji zcela udusila.

Vznikající rozpaky ohlušují lidé vznešenými řečmi, které, když přísně zkoumáme, vystupují jenom z pohlavního pudu uvnitř se zachvívajících. Chtějí nesčetnými způsoby, dovedně i neobratně, skrytě i zjevně poskytovat vždy novou potravu žádostivosti.

Mluví se o vzniku svobodného, samostatného lidství, o vývoji k vnitřnímu upevnění, o kultuře těla, a kráse nahoty, ušlechtilém sportu, o výchově k uskutečnění slov: „Čistému je všechno čisté.“ Zkrátka o povznesení lidského rodu tím, že se odloží veškerá stydlivost, aby se tak vytvořil ušlechtilý a volný člověk, nositel budoucnosti! Běda tomu, kdo se odváží něco namítnout! Za hlučného povyku je takový odvážlivec ihned kamenován obviněním, které se podobá tvrzení, že jediné nečistě myšlenky mohou být pohnutkou k tomu, aby něco „na tom našel“.

Je to divoký vír zahnívající vody, z níž se rozšiřují omamné jedovaté výpary, které vyvolávají klamy, jež matou smysly jako při opojení morfiem. Tisíce lidí se tím dávají strhnout, až jsou tím uspani a zahynou.

Bratr se snaží poučit sestru, děti své rodiče. Jako bouřlivý příval se to žene přes všechny lidi, a divoké vlnobítí se objevuje tam, kde osaměle jako skály v moři stojí ještě několik rozvážných, kterým se to oškliví. K nim se přimykají mnozí, jimž v burácení hrozí vyčerpání vlastní síly. Radostný je pohled na tyto malé skupinky, které jsou jako oasy v poušti. Stejně jako ony osvěžují a zvou k odpočinku a zotavení poutníka, který se mohl jen s námahou probojovat zkázonosným samumem.

Co se dnes hlásá pod všemi těmi líbivými pláštíky jako pokrok, není ničím jiným než zastřeným podporováním velké nestoudnosti, otravováním všech ušlechtlejších citů v člověku. Je to nejhorší nákaza, jaká kdy postihla lidstvo. A podivno: zdá se, jako by mnozí čekali jenom na nějakou věrohodnou záminku, aby se mohli snížit. Nesčetným lidem je to velmi vítáno!

Ale kdo zná duchovní zákony působící ve vesmíru, odvrátí se s odporem od těchto dnešních snah. Vezměme za příklad jen jednu z domněle „nejnevinnějších“ zábav: společné koupání.

„Čistému je všechno čisté!“ To zní tak krásně, že pod ochranou tohoto příjemného rčení si člověk může tak mnohé dovolit. Ale pozorujme jednou ty nejjednodušší jemnohmotné děje při takovém koupání. Dejme tomu, že je tu třicet osob obojího pohlaví, a z nich je devětadvacet v každém ohledu skutečně čistých. Tento předpoklad je předem úplně vyloučen. Správnější by to bylo obráceně, a to ještě zřídka. Ale připusťme to.

Ten jeden, třicátý, podnícen podívanou, má nečisté myšlenky ačkoliv se venek chová snad úplně bezvadně. Tyto myšlenky se jemnohmotně ihned ztělesňují v živé myšlenkové formy, tíhnou k předmětu jeho pohledů a ulpí na něm. To je poskvrnění, bez ohledu na to, zda dojde k nějakým řečem nebo skutkům!

Postižená osoba ponese s sebou tuto nečistotu, a ta může přitahovat podobné kolem bloudící myšlenkové formy. Následkem toho jemnohmotné ovzduší kolem osoby stále více houstne a může konečně působit na ni tak, že ji to zavede a otráví, jako když cizopasná popínavá rostlina zahubí i ten nejzdravější strom.

Takové jsou jemnohmotné děje při tak zvaných „nevinných“ společných koupelech, společenských hrách, tancích a podobně.

A to je nutno ještě uvážit, že k takovému koupání a k zábavám jdou vždy právě všichni ti, kdo úmyslně něco hledají, aby obzvláště podněcovali své myšlenky a pocity takovou podívanou! Jaká špína se tím takto pěstuje, aniž zevně hrubohmotně lze něco pozorovat, není těžké vysvětlit.

Právě tak samozřejmě jest, že tato trvale se množící a houstnoucí mračna smyslných myšlenkových forem nutně působí vždy víc a více na nesčetné lidi, kteří sami takové věci nevyhledávají. V nich se vynořují zprvu slabě, pak silněji a živěji podobné myšlenky, jež jsou trvale živeny dnešním způsobem tak zvaného „pokroku“ v jejich okolí. Tím jeden po druhém klesá do hustého, temného proudu, ve kterém se pochopení pro skutečnou čistotu a mravnost stále více kalí a konečně se všechno řítí do hlubin úplné temnoty.

Tyto příležitosti a podněty k takovým bujně se rozmáhajícím výstřelkům musí být především opět odstraněny! Nejsou ničím jiným než pařeništi, do nichž nemravností zamořená lidská havěť může vrhat své myšlenky, které pak bujně vyrůstají a pustošivě zaplavují celé lidstvo, a při tom tvoří stále nová pařeniště. Na konec je z nich jen obrovský lán odporného plevelu, z něhož vychází jedovatý dech, dusící současně i dobré.

Vytrhněte se z tohoto opojení, které jako omamný prostředek posilnění jenom předstírá, zatím co ve skutečnosti přináší ochablost a působí zkázonosně.

Přirozené je, i když to zarmucuje, že právě ženské pohlaví opět nezná míru a ve svém odívání kleslo bez rozpaků až ke způsobům nevěstek.

To je však jenom důkazem správnosti výkladu o jemnohmotných dějích. Právě žena ve své od přírody silnější schopnosti vycitřování přijímá tento jed ze zamo-

řeného jemnohmotného světa myšlenkových forem nejdříve a hlouběji, zcela neuvědoměle. Je těmto nebezpečím více vydána a je proto také strhována nejdříve a přestupuje nerozvázně, rychle a nápadně všechny meze.

Ne nadarmo se říká: „Když se žena zkazí, pak je horší než muž!“ To platí ve všem, ať v ukrutnosti, v nenávisti nebo v lásce. Jednání ženy bude vždy výsledkem ji obklopujícího jemnohmotného světa! Ovšem jsou při tom výjimky. Žena není tím zbavena odpovědnosti, neboť dovede pozorovat dojmy, jež na ni útočí, a umí řídit podle své vůle vlastní chtění a jednání, když... chce! Že se tak, žel, u většiny neděje, jest chybou ženského pohlaví, následkem naprosté nevědomosti o těchto věcech.

Je to však neblahý zjev naší doby, poněvadž žena má ve skutečnosti v rukou také budoucnost národa. Ona je její nositelkou, protože její duševní stav rozhoduje o potomstvu víc než duševní stav muže. Jaký úpadek musí nám proto budoucnost přinést! Neodvratně! Zbraněmi, penězi ani vynálezy nedá se to zadržet. Ani dobrou nebo zkušenou politikou. Zde se musí použít účinnějších prostředků.

Tato nesmírná vina nepostihuje však jen ženu samotnou. Ona je vždy jen věrným zrcadlovým obrazem onoho světa myšlenkových forem, který spočívá na jejím národě. Na to se nesmí zapomínat. *Ctěte ženu a važte si jí jako ženy*, a ona se zformuje podle toho, stane se *tím, co v ní vidíte*, a tak povznesete celý svůj národ.

Ale nejdříve se musí mezi ženami uskutečnit veliká změna. Pro takové, jaké jsou dnes, může nastat uzdravení jen důkladným zásahem, násilným, neúprosným řezem, který ostrými noži odstraní všechny nádory a vrhne je do ohně! Jinak by tyto nádory zničily ještě i všechny zdravé části.

K tomu nutnému zásahu na celém lidstvu spěje dnešní doba rychle a nezadržitelně, stále rychleji, až konečně sama jej přivodí! Bude to bolestné a hrozné, ale výsledek toho jest uzdravení. Teprve pak bude čas mluvit o mravnosti. Dnes by to zaniklo jako slovo promluvené v bouři!

Když však přejde hodina, v níž musel zahynout hříšný babylon, protože se prohnulý zhroutil, pak si všimněte žen! Jejich chování a jednání vám ukáže vždy, *jací jste*, protože ženy ve své jemnější schopnosti vycit'ování prožívají to, co chtějí okolní myšlenkové formy.

To nám dává též jistotu, že při čistém myšlení a cítění vyrosté ženství první vzhůru k onomu vzoru, na nějž pohlížíme jako na ideál ušlechtilého člověka. Pak se navrátí mravnost v plné záři své čistoty!

5. Probud'te se!

Probud'te se, lidé, z olověného spánku! Poznejte to nedůstojné břímě, které nesete, které nevýslovně tvrdě tlačí miliony lidí. Odhod'te je! Což stojí za to, abyste je nesli? Ani po jedinou vteřinu!

Co skrývá? Prázdné plevy, jež se rychle rozptýlí při závanu Pravdy. Vyplýtváte jste čas a sílu pro nic. Proto rozlomte okovy, jež vás poutají, a konečně se osvobod'te!

Ten člověk, který je vnitřně spoután, bude věčně otrokem, i kdyby byl králem.

Spoutáváte se vším, čemu se snažíte naučit. Uvažujte: Učením se nutíte stále do cizích forem, které vymysleli druzí, připojujete se dobrovolně k cizímu přesvědčení a osvojujete si jenom to, co jiní prožili v sobě a pro sebe.

Přemýšlejte: Jedno a totéž se nehodí pro všechny. Co jednomu prospívá, může druhému škodit. Každý jednotlivec má jít svou vlastní cestou ke zdokonalení. Jeho výzbrojí k tomu jsou schopnosti, které má v sobě. Podle těch se má řídit, na nich má stavět! Nečiní-li tak, zůstává sám sobě cizincem a bude stát vždy *vedle* naučeného, jež v něm nikdy nemůže ožít. Nemá z toho proto žádný užitek. Živoří bez možnosti pokroku.

Dávejte pozor, vy, kdož usilujete vážně o Světlo a Pravdu:

Cestu ke Světlu musí každý jednotlivec prožít v nitru, musí ji *sám* objevit, chceli po ní bezpečně putovat. Jenom co člověk vnitřně prožije, co procítí ve všech obměnách, jen to dokonale pochopil!

Utrpení i radost ustavičně tlukou, aby povzbudily, aby vyburcovaly k duchovnímu probuzení. V jediné vteřině bývá pak člověk osvobozen od veškeré nicotnosti všedního života, a ve štěstí i v bolesti vycit'uje spojení s Duchem, který proudí vším, co žije.

A *všechno* je přece živým, nic není mrtvé! Blaze tomu, kdo prožije a uchovává takové okamžiky spojení a jde jimi vzhůru. Nesmí se při tom přidržovat ztrnulých forem, nýbrž každý se má vyvíjet sám, z vlastního nitra.

Nevšímejte si posměvačů, jimž je dosud vzdálen duchovní život. Jako opilí, jako nemocní stojí před velikým dílem stvoření, jež nám tolik poskytuje. Jako slepci, kteří se tápavě vlekou pozemským životem a nevidí všechnu tu nádheru kolem sebe!

Jsou zmateni, oni spí. Neboť jak může na příklad člověk ještě tvrdit, že existuje jenom to, co vidí? Že tam, kde nemůže zrakem nic pozorovat, není života. Že tělesnou smrtí přestává být i on sám, jen proto, že se ve své slepotě nemohl dosud

svým zrakem přesvědčit o opaku? Což neví již podle mnohých věcí, jak úzce je omezena schopnost oka? Což dosud neví, že to souvisí s možnostmi jeho mozku, pevně spojenými s prostorem a časem? Že z toho důvodu *nemůže* svým okem poznati nic z toho, co je povzneseno *nad* prostor a čas? Neujasnilo se dosud žádnému z těchto posměvačů takové logické a rozumové odůvodnění? Duchovní život, jinak řečeno onen svět, je přece jen něčím, co je úplně nad pozemským rozdělením prostoru a času a co tedy vyžaduje stejnorodou cestu, aby bylo poznáno.

Ale naše oko nevidí někdy ani to, co je možno zařadit do prostoru a času. Vzpomeňte jen na vodní krůpěj, jejíž naprostou čistotu dosvědčí každé oko, a která, pozorujeme-li ji drobnohledem, chová v sobě miliony živých bytostí, které se v ní nemilosrdně potírají a ničí. Což nejsou často ve vodě a ve vzduchu bacily, které mají sílu zničit lidské tělo, a přece nejsou oku patrné? Stávají se však viditelnými pomocí zvětšovacíh přístrojů.

Kdo by se pak odvažoval ještě tvrdit, že nevidíte již nic nového, dosud neznámého, jakmile ještě zostříte tyto přístroje? Můžete je zostřit tisíckrát, milionkrát, a přece vaše zření nedospěje ke konci, ale budou se před vámi otvírat vždy nové světy, které jste dříve nemohli vidět, ani je tušit, které tu však přece vždy byly.

Logické myšlení vyvodí stejné důsledky též ze všeho toho, co dosud mohly nashromáždit vědy. Je výhled na trvalý další vývoj, ale nikdy se nedosáhne konce.

Co je tedy onen svět? Mnohé mýlí toto *slovo*. Záhrobní svět je prostě všechno to, co nelze poznat pozemskými prostředky. Pozemské prostředky jsou však oči, mozek a ostatní tělesné orgány, jakož i přístroje, které napomáhají k jejich bystřejší a přesnější činnosti a k většímu jejich rozsahu.

Mohlo by se tedy říci: Onen svět je všechno to, co je za poznávací schopností našeho tělesného zraku. *Ale není oddělení mezi tímto a oním světem!* Není ani propasti! Všechno jest jediný celek, jako celé stvoření. *Jedna* síla proudí tímto i oním světem, všechno žije a působí z tohoto jediného proudu života a je tak vzájemně nerozlučně spojeno.

Tím se objasňuje následující: Onemocní-li jedna část tohoto celku, objeví se nutně účinek i v části druhé, tak jako je tomu v těle. Nezdravé látky této druhé části proudí pak následkem přitažlivosti stejnorodého k části onemocnělé a zesilují tak chorobu ještě více. Jakmile se však stane taková nemoc nevléčitelnou, vyplývá z toho nutnost odstranit nemocný úd násilím, nemá-li trvale trpět celek.

Proto se obraťte a zaujměte správné stanovisko! Není tohoto a onoho světa, ale jenom jedno jediné bytí. Pojem odluky vynalezl jedině člověk, protože nemůže všechno přehlédnout a považuje se za střed a hlavní bod jemu viditelného okolí. A přece okruh jeho působení je větší. Následkem onoho omylu o oddělení těchto dvou světů se však člověk jen omezuje, násilně překáží svému pokroku a uvolňuje místo nespoutané fantasii, která vyvolává zkreslené obrazy.

Může pak někoho překvapit, mají-li následkem toho mnozí lidé pro záhrobní svět jenom nevěřící úsměv, zatím co druzí naopak chorobně zbožňování, které se stává otročským, nebo vyústí ve fanatismus? Kdo se pak může divit bázlivé ustrašenosti, ba dokonce úzkosti a děsu, který se tak u mnohých pěstuje?

Pryč s tím vším! Nač ta muka? Rozbijte tuto závoru, kterou se snažil zřídit lidský omyl, která však ve skutečnosti nikdy nebyla. Dosavadní nesprávné stanovisko dává vám také nesprávný základ, na němž se marně snažíte vystavět pravou víru, tedy vnitřní přesvědčení. Tato námaha nemá konce. Narážíte při tom na místa, na úskalí, před nimiž v pochybnostech nutně kolísáte, nebo která vás nutí, abyste sami zase rozbořili celou stavbu a pak se snad malomyslně nebo rozhněvaně všeho vzdali.

Škodu máte při tom jen vy sami, poněvadž nemůžete postupovat kupředu, nýbrž zůstáváte stát nebo jdete nazpět. Cesta, kterou jednou přece budete muset projít, se vám tím jenom prodlužuje.

Pochopíte-li však konečně stvoření jako celek, jímž ve skutečnosti jest, neděláte-li rozdíl mezi tímto a oním světem, pak máte přímou cestu, vlastní cíl se vám přiblíží, a vzestup vám způsobí radost, dá vám uspokojení. Potom budete moci také mnohem lépe vycítovat a chápat zpětné působení, které jako životní teplo pulsuje oním jednotným celkem. Všechno působení jest přece puzeno a udržováno jedinou silou. Zasuňte vám tak Světlo Pravdy!

Brzy poznáte, že u mnohých lidí je příčinou posměchu jenom pohodlnost a lenost, protože by vyžadovalo námahu, zbořit všecko dosud naučené a vymyšlené a stavět nové. U jiných to opět zasahuje do obvyklého způsobu života a je jim to proto nepohodlné.

Nechte takových lidí a nehádejte se s nimi, avšak nabízejte, ochotni pomáhat, své vědění těm, kdo nejsou spokojeni s pomíjejícími požitky a hledají v pozemském životě *více*, než aby jen naplňovali svá těla jako zvířata. Dáváte-li jim však poznání, kterého se dostává vám, pak nezakopáváte hřivnu; vždyť zpětné účinky dávání současně obohatí a posílí vaše vědění.

Ve vesmíru působí věčný zákon: že se může přijímat jenom tehdy, když se dává, pokud se jedná o hodnoty trvalé ceny! Tento zákon zasahuje tak hluboko, že proniká celým stvořením jako svatý odkaz Stvořitele. Nesobecky dávat, pomáhat, kde je třeba, a mít porozumění pro utrpení bližního i jeho slabosti, znamená přijímat, neboť to je ta přímá, pravá cesta k Nejvyššímu!

A chcete-li to opravdově, přinese vám to ihned pomoc a sílu. Jediné poctivé a hluboce procítěné přání k dobru, a jako plamenným mečem rozpoltí se současně z druhé pro vás nyní ještě neviditelné strany ta stěna, kterou si samy vaše myšlenky dosud budovaly jako překážku. Neboť pak jste přece zajedno s oním světem, jehož jste se obávali, jej popírali, nebo po něm toužili, jste s ním spojeni úzce a nerozlučně.

Pokuste se o to. Vždyť vaše myšlenky jsou poslové, které vysíláte. Vracejí se zpět obtíženy tím, co jste myslili, necht' je to dobré nebo zlé. Taková je skutečnost. Pamatujte na to, že vaše myšlenky jsou věci, které se duchovně formují a stávají se často útvary, které přetrvávají život vašeho pozemského těla. Pak se vám ujasní mnohé.

Proto se také zcela správně říká: „Jejich skutky jdou za nimi“! Myšlenkové tvory jsou skutky, které budou na vás jednou čekat! Vytvářejí kolem vás světlé nebo temné kruhy, jimiž musíte projít, abyste vnikli do duchovního světa. Zde nepomůže žádná ochrana, žádný cizí zásah, protože všechno určujete vy sami. První krok ke všemu musí tedy vycházet od vás. Není těžký, spočívá jenom ve chtění, které se projevuje myšlenkami. Tak sami nesete v sobě nebe stejně jako peklo.

Rozhodovat se můžete, ale následkům svého myšlení, svého chtění jste pak bez výjimky podrobeni! Sami si je tvoříte, ony následky, a proto k vám volám:

Udržujte krb svých myšlenek čistým, tak založíte mír a budete šťastni!

Nezapomínejte, že každá myšlenka, kterou jste vytvořili a vyslali, přitahuje na své cestě všechno stejnorodé, nebo ulpí na jiných stejnorodých myšlenkách. Tím se stává stále silnější a silnější a konečně najde i cíl, mozek, který, jednou snad jenom na vteřinu zapomene na sebe a umožní takovým vznášejícím se myšlenkovým útvarům, aby k němu pronikly a zapůsobily.

Pomyslete jen na to, jaká odpovědnost padá pak na vás, když se stane z myšlenky jednou čin prostřednictvím někoho, na něhož mohla zapůsobit! Tato odpovědnost se projevuje již tím, že každá jednotlivá myšlenka je s vámi trvale spojena jakoby neroztržitelným vláknem, a vrací se zpět se silou, kterou cestou získala, a vás znovu obtíží nebo oblaží, vždy podle druhu, jaký jste vytvořili.

Tak stojíte v myšlenkovém světě, a dopřáváte svým současným způsobem myšlení také místa myšlenkovým útvarům, které se vašemu myšlení podobají. Neplytvejte proto silou myšlení, ale soustřeďte ji k obraně a k *jasnému* myšlení, které vychází jako kopí a na všechno působí. Vytvořte tak ze svých myšlenek *posvátné kopí*, bojující za dobro, hojící rány a povzbuzující veškeré stvoření!

Proto zaměřte své myšlení k činorodému postupu vpřed! Aby se to stalo, je nutno otrást mnohým sloupem, který podpírá zděděné názory. Bývá to často nějaký pojem, který, jsa špatně chápán, nedovolí najít správnou cestu. Je nutno se vrátit nazpět k bodu, kde se pojem vytvořil. Záblesk světla zboří celou stavbu, namáhavě budovanou desetiletí, a po krátkém nebo delším omámení jde se pak znovu do díla! *Musí* tak být, protože ve vesmíru není zastavení. Uvažujme na příklad o pojmu času.

Čas míjí! Časy se mění! Slýcháváme to všude říkat, a při tom se bezděčně vynoří v duchu obraz: *Vidíme kolem sebe míjeti časy v neustálé změně!*

Tento obraz se stává zvykem a tak je také pro mnohé pevným základem, na

němž staví dále a podle něhož řídí veškeré své bádání a hloubání. Netrvá však dlouho a již narazí na překážky, které si navzájem odporují. Při nejlepší vůli se již všechno neshoduje. Lidé ztrácejí cestu a ponechávají mezery, které se žádným hloubáním nedají vyplnit.

Mnozí lidé jsou pak toho názoru, že na takových místech, kde logické myšlení nenachází oporu, nutno to nahrazovat *vírou*. To však je nesprávné! Člověk nemá věřit věcem, které nemůže pochopit! Musí se snažit, aby jim porozuměl, neboť jinak otvírá dokořán bránu omylům, a omyly vždy znehodnocují Pravdu!

Věřit bez pochopení je pouze myšlenková lenost! To nevede ducha vzhůru, ale stlačuje ho dolů. Proto vzhůru pohled, máme zkoumat, pátrat. Touha po zkoumání není v nás nadarmo.

Čas! Plyne skutečně? Proč narážíme při této zásadě na překážky chceme-li to domyslit? Zcela prostě proto, že základní myšlenka je *nesprávná*, neboť *čas stojí!* Ale my spěcháme času vstříc! My se ženeme do času, který jest věčný, a pátráme v něm po Pravdě.

Čas stojí. Zůstává týž, dnes, včera, i za tisíc let! Jenom formy se mění. Noříme se do času, abychom čerpali z klína jeho záznamů, abychom obohatili své vědění ve sbírkách času! Neboť nic se mu neztratilo, všechno uchoval. Nezměnil se, protože je věčný.

I ty, ó člověče, jsi vždy týž, nechť se jevíš mladým nebo starým! Zůstáváš tím, kterým jsi! Necítil jsi to již sám? Nepoznáváš zřejmý rozdíl mezi svým zevnějškem a svým „já“? Mezi tělem, které je podrobno změnám, a tebou, duchem, který jest věčný?

Hledáte Pravdu! Co je Pravda? To, co dnes ještě cítíte jako Pravdu, uznáte zítra již za omyl, a později v tomto omylu opět objevíte zrnka Pravdy! Neboť i zjevení mění formy. Tak to jde s vámi v ustavičném hledání, ale v těchto změnách dozráváte!

Pravda zůstává však stále stejnou, nemění se; vždyť je věčná! A poněvadž je věčná, nelze ji nikdy čistě a skutečně pochopit pozemskými smysly, které znají jenom změny tvarů!

Proto se staňte duchovními! Oslobodte se ode všech pozemských myšlenek, a budete *mít* Pravdu, zůstanete v Pravdě, abyste se v ní koupali, trvale ozařování jejím čistým světlem, neboť vás úplně obklopí.

Pak nebudete již potřebovat namáhavě získávat vědecké znalosti, nemusíte se bát omylů, protože na každou otázku budete mít již odpověď v Pravdě samé. Nebudete pak mít dokonce ani otázek, protože budete vědět a chápat vše, aniž byste museli přemýšlet, poněvadž váš duch bude *žít* v čistém Světle, v Pravdě!

Proto se duchovně oslobodte! Rozlomte všechna pouta, která vás drží dole! Naskytnou-li se při tom překážky, jásejte jim radostně vstříc, neboť pro vás zna-

menají cestu ke svobodě a síle! Považujte je za dar, z něhož budete mít užitek, a přemůžete je hravě.

Buď se vám předkládají, abyste se na nich učili a rostli, čímž rozmnožujete svou výzbroj ke vzestupu, nebo jsou to zpětné účinky viny, kterou tím odpykáváte a od níž se můžete osvobodit. V obou případech vás vedou kupředu. Proto svěže přes ně, je to k vaší spáse!

Je pošetilé mluvit o ranách osudu nebo o zkouškách. *Pokrokem* je každý boj a každé utrpení. Lidem se tím dává příležitost odstranit stíny dřívějších pochybení. Vždyť z nich nemůže být nikomu prominut ani haléř, neboť i to řídí ve vesmíru nezměnitelný koloběh věčných zákonů, v nichž se projevuje tvůrčí vůle Boha Otce, který nám tím odpouští a všechno temné smazává.

Nejmenší odchylka od těchto zákonů, a svět by se rozpadl v trosky, tak jasně je vše zařízeno a tak moudře.

Kdo má však z minulosti velmi mnoho vyrovnávat, zdali pak nemusí nutně zmalomyslnět, zda se v něm nevzbudí hrůza před odpykáním vin?

Může s tím začít směle a radostně, může být bez obav, jakmile *poctivě chce!* Vždyť *vyrovnání* viny může nastat protiproudem síly dobré vůle, která se duchovně stejně jako jiné myšlenkové formy stává živou a je silnou zbraní, jsou schopna odstranit každé břímě temnoty, každou tíhu, a vlastní „já“ přivést ke Světlu!

Síla chtění! Tato moc, tak mnohým neznámá, která jako nikdy neselhávající magnet přitahuje k sobě stejné síly, roste tak jako lavina. Ve spojení se silami duchovně podobnými působí zpětně, až dojde znovu k východisku a zasáhne tak počátek nebo lépe řečeno původce, a vynese ho vysoko vzhůru ke Světlu, nebo přitiskne hlouběji do bahna a špíny! Vždy podle způsobu, jak to původce sám kdysi chtěl.

Kdo zná toto stálé, jisté se dostavující zpětné působení, které tkví v celém stvoření a probouzí a rozvíjí se s neochvějnou jistotou, ten ho umí použít. Bude je milovat, bude se ho i obávat! Pro takového člověka oživuje znenáhla neviditelný svět kolem něho, neboť on cítí jeho působení tak jasně a zřetelně, že každá pochybnost se rychle rozptýlí.

On zajisté vycitíuje, jakmile jenom poněkud na to dbá, silné vlny neúnavné činnosti, které na něho působí z velikého vesmíru. Konečně cítí, že je ohniskem silných proudů jako čůčka, která zachycuje sluneční paprsky, soustřeďuje je do jednoho bodu a budí tam sílu, působící zápalně, buď že spaluje a ničí, nebo také léčí a oživuje a přináší požehnání. Dovede i rozdmýchatí planoucí oheň!

A takovými čůčkami jste i vy, neboť jste schopni svým chtěním vysílati k dobrým nebo zlým účelům tyto vás zasahující neviditelné proudy sil, soustředěné v sílu jedinou, čímž můžete přivodit lidstvu požehnání nebo i zkázu. Můžete a máte tím zapalovat planoucí oheň v duších, žár nadšení pro dobro a ušlechtilost, pro zdokonalování!

K tomu je zapotřebí jenom síly chtění, která činí člověka v jistém smyslu pá-nem ve stvoření a způsobuje, že si sám určuje svůj vlastní osud. Jeho vlastní chtění přivodí mu zničení nebo spásu! Vytvoří mu odměnu, nebo jej potrestá, a to s neú-prosnou jistotou.

Neobávejte se však, že toto vědění odvádí od Stvořitele a oslabuje vaši do-savadní víru. Naopak! Znalost těchto věčných zákonů, kterých můžete využít, ukazuje vám celé dílo stvoření ještě vznešenějším a nutí hlouběji přemýšlejšího, aby před touto velikostí pln zbožnosti poklekl.

Nikdy nebude pak člověk chtít něco zlého. Chopí se s radostí nejlepší opory, která pro něho jest: lásky! Lásky k celému tomu obdivuhodnému stvoření, i lásky k bližnímu, aby i jeho vedla vzhůru k nádheře tohoto oblažujícího vědomí síly.

6. Mlčení

Probleskne-li v tobě myšlenka, zadrž ji, nepronášej ji ihned, ale živ ji; neboť ona se zhutní zadržením v mlčení a získá na síle jako pára v přetlaku.

Tlak a zhuštění zplodí vlastnost magnetické účinnosti podle zákona, že všechno silnější přitahuje k sobě slabé. Stejnorodé myšlenkové formy se tím navzájem ze všech stran přitahují, spojují se a zesilují vždy více sílu vlastní, původní myšlenky, a působí přitom tak, že původně vytvořený myšlenkový útvar se připojením cizích útvarů obrousí, pozmění a přetvoří, až v těchto proměnách uzraje. To všechno zajisté v sobě cítíš, ale stále se domníváš, že je to pouze a jedině tvé vlastní chtění. *Nedáváš však nikdy jenom své vlastní chtění, ale je při tom vždy zúčastněno i cizí!*

Co ti říká tento děj?

Že jen sloučením mnohých jednotlivostí může být vytvořeno něco dokonalého! Vytvořeno? Je to správné? Nikoliv, nýbrž zformováno. Neboť není nic, co by se mohlo skutečně nově vytvořit, při všem jde tu jenom o nové utváření, poněvadž všechny jednotlivosti ve velikém stvoření již existují. Tyto jednotlivosti mají být jen dány do služeb cestě zdokonalování, což se děje slučováním.

Sloučení! Nepřecházej to povrchně, ale snaž se zahloubat se do tohoto pojmu, aby ti bylo jasno, že zralosti a dokonalosti se dosahuje jenom slučováním. Tato zásada spočívá v celém stvoření jako poklad, který má býti nalezen a využit! Je úzce spojena se zákonem, že se může přijímati, jenom když se dává! A čeho je nutně zapotřebí ke správnému pochopení těchto vět? Tedy k jejich prožití? Lásky! A proto jest láska i nejvyšší silou, jest neomezenou mocí v tajích velikého bytí!

Tak jako se slučováním utváří, brousí a formuje jednotlivá myšlenka, tak je tomu s člověkem samým, i s celým stvořením, které je podrobno změnám tvarů následkem nekonečného slučování již jsoucích jednotlivých forem silou chtění, a to jest cesta k dokonalosti.

Jednotlivec ti nemůže poskytnout dokonalost, to může jen celé lidstvo v různosti svých svérázných vlastností! Každý jednotlivec má něco, co nutně patří k celku. Proto se také stává, že vysoce pokročilý člověk, který nezná již pozemských žádostí, miluje celé lidstvo, nikoli jednotlivce. Jedině celé lidstvo může roz-zvučet struny jeho zralé duše, očistou zbavené nánosu, až v akord nebeské harmonie. On má harmonii v sobě, protože se zachvívají všechny struny!

Vraťme se k myšlence, která k sobě přitahovala cizí útvary a stávala se tím stále silnější a silnější: Konečně z tebe myšlenka vystupuje v pevně semknutých vlnách síly, proniká aurou tvé osoby a bude působit na další okolí.

To nazývají lidé osobním magnetismem. Nezasvěcení říkají: „Ty něco vyzařuješ!“ Podle svérázného povahy je to buď příjemné nebo nepříjemné, přitažlivé nebo odpuzující. Tak se to cítí uje!

Ty však nic nevyzařuješ! Děj vybavení tohoto pocitu u druhého má svůj původ v tom, že ty magneticky přitahuješ k sobě všechno duchovně stejnorodé. A toto přitahování tvé nejbližší okolí cítí uje. Ale i zde je zpětné působení. V tomto spojení vycítí pak druhý zřetelně tvou sílu, a tím se probouzejí „sympatie“.

Měj stále na paměti, že všechno duchovní, vyjádříme-li to našimi pojmy, je magnetické. Také je ti známo, že vždy to, co je silnější, přemáhá slabé tím, že to přitahuje a vstřebává. Tím je, jak se říká, „chudému (čili slabému) vzato ještě i to málo, co má“. Stává se odvislým.

V tom není bezpráví, ale děje se tak podle Božích zákonů. Člověku je třeba jen se vzchopit, správně chtít, a je před tím chráněn.

Teď se patrně zeptáš: Co potom, až všichni budou chtít být silnými? Když nebude možno již nikomu nic vzít? Pak, milý příteli, nastane *dobrovolná výměna*, jež základem je zákon, že přijímat je možno jenom tehdy, když se dává. Proto nenastane stav klidu, ale zmizí všechno méněcenné.

Tak se z lenosti mnozí stávají duchovně odvislými a mnohdy nakonec jsou sotva schopni tvořit vlastní myšlenky.

Je třeba zdůraznit, že se přitahuje jenom stejnorodé.

Odtud přísloví: „Rovný rovného si hledá.“ Tak se vždy spřátelí pijáci, „sympatie“ mají k sobě kuřáci, žvanilové, hráči atd., ale i ušlechtilější lidé se sdružují ke vznešenému cíli.

To však pokračuje dále: Co k sobě usiluje duchovně, projeví se konečně také *fyzicky*, protože všechno duchovní proniká do hrubohmotného. Při tom si musíme povšimnout zákona zpětného působení, protože myšlenka zůstává vždy spojena se svým původcem, a tímto spojením vyvolává zpětné vyzařování.

Mluvím stále jenom o *skutečných* myšlenkách, které v sobě mají živou sílu duševního cítění. Nemluvím o plýtvání silou mozkové substance, která ti byla svěřena jako nástroj a jež vytváří jen prchavé myšlenky, které se objeví jenom jako stínu podobné páry v divokém zmatku a na štěstí se velmi brzy rozptýlí. Takové myšlenky stojí tě jen čas a sílu, a ty promarňuješ tak svěřený ti statek.

Když na příklad o něčem vážně přemýšlíš, stane se tato myšlenka v tobě působením mlčení silně magnetickou, přitahuje k sobě všechno podobné a tím se oplodňuje. Dozrává a překročuje rámec obvyklosti, dokonce proniká i do jiných sfér, odkud se jí dostává přílivu vyšších myšlenek... inspirace! Proto musí při inspiraci vycházet základní myšlenka vždy od tebe sama, na rozdíl od mediality. Musí vytvořit most k onomu světu, ke světu duchovnímu, aby tam vědomě čerpala z pramene. Inspirace nemá proto nic společného s medialitou.

Inspirací myšlenka v tobě dozrála. Přistupuješ k uskutečnění, a *svou silou zhuštěné* přivádíš k provedení to, co se již dříve vznášelo ve vesmíru v nesčetných jednotlivostech jako myšlenkové formy.

Tím vytváříš z duchovně dávno existujícího slučováním a zhušťováním *novou formu*. Tak se mění v celém stvoření stále jenom formy, protože všechno ostatní je věčné a nezničitelné.

Chraň se zmatených myšlenek a veškeré myšlenkové povrchnosti. Ta se trpce vymstí, protože tě rychle sníží na rejdiště cizích vlivů, a tím se stáváš velmi snadno mrzutým, náladovým a nespravedlivým ke svému nejbližšímu okolí.

Chováš-li opravdovou myšlenku a pevně na ní trváš, nutí nashromážděná v ní síla nakonec také k uskutečnění. Neboť vznik a vývoj všeho odehrává se výhradně duchovně, protože *každá síla je jenom duchovní!* Co se pak stává pro tebe viditelným, jsou jen konečné účinky předchozího duchovně magnetického děje, probíhajícího trvale stejnoměrně podle pevně stanoveného řádu.

Pozoruj, a přemýšlíš-li a vycit'uješ, dostane se *ti záhy* důkazu, že všechen vlastní, skutečný život může být jedině *život duchovní* a že jedině v něm je původ a vývoj. Jistě dojdeš k přesvědčení, že všechno to, co vidíš tělesným zrakem, jsou opravdu jen důsledky činnosti věčně usilujícího ducha.

Každému činu, ba i tomu nejmenšímu pohybu člověka, předchází vždy duchovní chtění. Těla jsou při tom jen duchovně oživenými nástroji a sama doznala ztuhnutí teprve silou ducha. Právě tak stromy, kameny a celá země. Všechno jest oživeno, vším proudí, a vše pohání tvůrčí Duch.

Protože však je veškerá hmota, tedy to, co jest pozemsky viditelné, jenom výsledkem duchovního života, nebude ti zatěžko pochopit, že podle druhu nás *nejblíže* obklopujícího duchovního života vytvářejí se i *pozemské poměry*. Co z toho logicky vyplývá, je jasné: Moudrým řádem stvoření dána jest člověku síla, aby si sám vytvářel pozemské poměry, a to silou Stvořitele samého. Blaze člověku, používá-li této síly jen k dobrému! Běda však, dá-li se svést, aby jí užíval ke zlu!

Duch je v lidech jen obklopen a zatemněn pozemskými žádostmi, které na něm lpí jako strusky, zatěžují ho a strhují dolů. Jeho myšlenky jsou tedy činy vůle, v nichž spočívá duchovní síla. *Člověk se může rozhodovat pro dobré nebo zlé myšlení, a může proto řídit Boží sílu k dobru stejně jako ke zlu!* V tom spočívá odpovědnost, kterou člověk má; vždyť za to ho nemine odměna nebo trest, protože se všechny následky myšlenek vrací k východisku podle zákona zpětného působení, které nikdy neselže, a jest tedy naprosto neochvějné, čili neúprosné, tím i neuplatné, přísné, spravedlivé. Neříká-li se totéž i o Bohu?

Jestliže mnozí protivníci víry nechtějí dnes nic vědět o Božství, nemůže to vše nic změnit na skutečnostech, které jsem uvedl. Vynechají-li lidé slůvko „Bůh“ a zahloubají-li se vážně do vědy, pak najdou *přesně totéž*, jenomže vyjádřeno jiný-

mi slovy. Není pak směšné ještě proti tomu bojovat?

Nikdo nemůže obcházet přírodní zákony, nikdo nemůže plavat proti jejich proudu. Bůh je síla, která udržuje v činnosti přírodní zákony; síla, kterou dosud nikdo nepochopil, nikdo neviděl, ale jejíž *účinky* musí každý vidět, cítit, pozorovat denně, v každou hodinu, ba ve zlomcích každé vteřiny, jestliže jen *chce* vidět. Musí je vidět v sobě, v každém zvířeti, v každém stromě, v každé květině, v každé žilce listu, který se prodírá z pupenu ke světlu.

Není to slepota, trvale se tomu protivit, když přece každý, i sami ti tvrdošíjní popěrači, jsoucnost této síly dokazují a uznávají? Co je to tedy, co jim brání, aby tuto uznávanou sílu nazývali Bohem? Je to dětinský vzdor? Nebo určitý stud, když by museli přiznat, že se po celou tu dobu snažili tvrdošíjně popírat něco, o čem již dávno věděli, že to existuje?

Snad nic z toho. Příčinou může být to, že se lidstvu z tak mnoha stran předkládaly zkruslené obrazy velikého Božství, s nimiž po vážném zkoumání nemohlo souhlasit. Všeobsáhlá a vše prostupující síla Boží se nutně zmenší a zneuctí při pokusu vtěsnati ji v obraz!

Při hlubším přemýšlení není možno žádný obraz uvést s ní v soulad! Právě proto, že každý člověk chová v sobě tušení Boha, brání se podvědomě proti zúžení té veliké, nepochopitelné síly, která ho vytvořila, která ho vede.

Dogma má na svědomí velikou část těch, kdo se snaží ve svém odporu zacházet příliš daleko, velmi často i proti jistotě žijící v jejich nitru.

Ta hodina však není vzdálena, kdy nadejde duchovní probuzení! Kdy se budou správně vykládat slova Spasitelova, správně chápat jeho veliké dílo spásy. Neboť Kristus přinesl vysvobození z temnoty, ukázav nám cestu k Pravdě, ukázav jako člověk cestu ke světlým výšinám! A krví na kříži zpečetil své přesvědčení!

Pravda nebyla nikdy jiná, než byla již tehdy a je dnes a bude ještě za desetitisíce let, neboť je věčná!

Učte se proto poznávat zákony spočívající ve veliké knize celého stvoření. Podříditi se jim, znamená: milovati Boha! Vždyť potom již nepřinášíš do harmonie žádný nesouzvuk, ale přispíváš k tomu, aby v plnou výši dospěl šumný akord.

Když tedy řekneš: Podřizuji se dobrovolně platným přírodním zákonům, poněvadž je to k mému dobru, nebo pravíš-li: Podrobuji se vůli Boží, která se projevuje v přírodních zákonech, anebo podrobuji se oné nepochopitelné síle, která udržuje v činnosti přírodní zákony... je tu nějaký rozdíl v účinku? Síla je zde, a ty ji uznáváš, *musíš* ji přece uznávat, protože ti nic jiného nezbyvá, jakmile jenom poněkud přemýšlíš... a tím uznáváš svého Boha, Stvořitele!

A tato síla v tobě působí i při myšlení! Nezneužívej ji proto ke zlému, ale zamýšlej dobré! Nezapomínej nikdy: Vytváříš-li myšlenky, používáš Boží síly, s jejíž pomocí můžeš dosáti nejčistšího a nejvyššího!

Při tom vždy pamatuj, že všechny následky tvého myšlení dopadají stále zpět na tebe, vždy podle síly, velikosti a rozsahu *působnosti* myšlenek, v dobrém stejně jako ve zlém.

Ponevadž však myšlenka je duchovní, vracejí se tyto následky také *duchovně*. Proto tě dostihnou, lhostejno zda zde na zemi, nebo pak v duchovnu po tvém odchodu z pozemského života. Protože jsou duchovní, nejsou vázány na hmotu. Z toho vyplývá, že *rozpad těla neznamena vyrovnání dluhu!* Odplata ve zpětném účinku přijde jistě, dříve nebo později, zde nebo tam.

Jsi pevně duchovně spojen se všemi svými skutky. Vždyť i pozemské hmotné činy mají přece duchovní původ v tvořivé myšlence a trvají i tehdy, když zaniklo všechno pozemské. Proto se říká správně: „Tvoje skutky na tebe čekají, pokud tě ve zpětném působení odplata ještě nestihla.“

Jsi-li při zpětném účinku ještě zde na zemi, nebo jsi-li zde opětně, projeví se pak síla následků z duchovna *vždy podle druhu* buď jako dobré nebo jako zlé na poměrech, ve kterých žiješ, na tvém okolí, nebo přímo na tobě samém, na tvém těle.

Zde chci ještě jednou naléhavě zdůraznit: *Vlastní a skutečný život je život duchovní!* A ten nezná času ani prostoru, a proto ani žádného odloučení. Přesahuje pozemské pojmy. Proto tě zastihnou následky, nechť jsi kdekoli, a to tehdy, kdy se podle věčného zákona účinek vrací k východisku. Nic se při tom neztrácí, všechno jistě přijde.

Tím se řeší i tak často kladená otázka, jak je to možné, že zřejmě dobří lidé musí mnohdy v pozemském životě těžce trpět, takže se na to hledívá jako na bezpráví. *To jsou odplaty, které je musí stihnout!*

Znáš nyní řešení této otázky; neboť tvé nynější tělo nehraje při tom žádnou roli. Tvé tělo nejsi přece ty sám, ono není celým tvým „já“, nýbrž nástrojem, který sis vyvolil, nebo který jsi musel přijmout, vždy podle trvajících zákonů duchovního života, které můžeš také nazývat zákony kosmickými, zdá-li se ti to takto srozumitelnějším. Dočasný pozemský život jest jenom krátkou pídí tvého vlastního skutečného bytí.

Je to zdrcující myšlenka, kdyby při tom nebylo uniknutí ani moci, která působí proti tomu jako ochrana. Jak mnohý by musel nyní zmalomyslnět, když se probudí k duchovnímu životu, a přáti si, aby raději ještě spal ve starém pohodlí. Neboť neví, *co* všechno na něho čeká, co ho ještě stihne ve zpětném působení z dřívějšíka! Anebo, jak lidé často říkají: „Co musí napravit.“

Buď bez starostí! S probuzením jest ti v moudrém řádu velikého stvoření ukázána také cesta onou *silou dobrého chtění*, na kterou jsem již zvláště poukázal a která mírní nebo zcela odsunuje nebezpečí rozuzlující se karmy.

I to vložil Otcův Duch do tvých rukou. Síla dobrého chtění šíří kolem tebe

Abd-ru-shin

kruh, který jest schopen způsobit rozklad valícího se zla, anebo je alespoň ve veliké míře oslabiti, právě tak jako zeměkouli chrání vrstva vzduchová.

Ale síla dobrého chtění, tato silná ochrana, pěstuje a podporuje se mocí mlčení.

Proto k vám, kteří hledáte, znovu naléhavě volám:

„Udržujte krb svých myšlenek čistým a cvičte se v první řadě ve veliké moci mlčení, chcete-li se dostatí kupředu.“

Ke všemu vložil Otec Sílu již do vás! Vám je třeba jí jen využítí!